

ljiski davek državi, potem pa pridejo razne doklade za deželo, za okraj in za občino. Zadnji čas so se pa oglaševala razna velika mesta, katera zahtevajo posebno podporo. Če se ugotovi tem mestnim zahtevam, bi njim (mestom) morala država plačati 200 milijonov kron. Zato je v imenu katoliškega središča predlagal dr. Fuchs: vlada naj predloži državnemu zboru načrt postave, po kateri bi se naj razbremenile ne le mesta, temuč tudi posamezne dežele.

#### Državna podpora za mesto Praga.

Najvažnejši dogodek zadnjih dni je bil vladni predlog, naj se mestu Pragi dovoli državna podpora 16 milijonov kron, ki se izplačajo v desetih letih tako, da Praga dobi vsako leto 1 milijon 600.000 kron. Stvar je taka: Sredi skozi mesto Praga teče reka Vltava, tako da reka mesto razdeli v dva skoraj enaka dela. Ker se v praško mesto stekajo razne državne ceste, je treba te ceste preko Vltave zvezati z mosti; razun tega se mora uravnati tudi obrežje. Vsa ta dela so proračunjena na 32 milijonov kron. Vlada je obljubila 16 milijonov, če enako vsoto prevzame češka dežela. Stvar je jasna. Vlada ni obljubila praškemu mestu te državne podpore, ker so v Pragi Čehi v veliki večini, temuč ker je spoznala, da je dolžna mestu pomagati. Nemška narodna stranka pa je razkričala: »Vlada hoče Čehom na škodo Nemcev podariti 16 milijonov kron.« Nape njali so se na eni strani Nemci, da se ta predlog zavrže; na drugi strani Slovani, da se sprejme. Nenavadno veliko število poslancev je bilo zbranih v zbornici pretečeni terek popoldne, ko je prišlo do glasovanja po imenih. Za dovolitev so glasovali: Čehi, Poljaki, Rusini, Slovenci, Hrvati, Rumuni, Italijani, češki in ustavoverni veleposestniki, deloma tudi krščanski socijalci; nasproti pa: nemški narodnjaki in naprednjaki, katoliški centrum, prusaki pa nekateri krščanski socijalci. Predlog za dovolitev je bil sprejet z 218 proti 135 glasovi. Vedelo se je že pred glasovanjem, da se bo predlog sprejel. Vsled dogovora se je desnica vzdržala ploskanja. Zanimanje za izid tega glasovanja ni bilo nikakor ne toliko kakor pri celjskih slovensko-nemških zavodih.

## Dopisi.

**Sv. Benedikt v Slov. gor.** (Vrlemu slovenskemu mladeniču v spomin.) V tihi celici mariborskega semenišča sta se pripravljala pred kakimi sedmimi leti za svoj prihodnji poklic dva blaga mladeniča od sv.

«Bolan je tedaj!» odvrne Marijin soprog, opazivši na dečku grdihi ran.

Oče vzdihne: «Bolan, da! Strašno bolezen, — gobe ima.»

To rekši dolgo molči on in drugi. Slednjič pa zajoka roparjeva žena: «Bog kaznuje nad otrokom starišev grehe!»

Ropar pogleda ženo, ali ne srdito, marveč kaže kesanje in strah.

«Bog rad sprejme skesanega grešnika ter spremeni njegove solze v veselje», tolaži Marija. Vzemši zopet Jezusa v naročje, pravi: «Kmalu napoči dan. Dajte mi nekoliko vode, da umijem dete, potlej pa odrinemo.»

«Oh, ne šel!» odvrne ropar.

«Dolgo pot imamo», kaže Jožef.

«Kam greste?»

«Nesrečni pregnanci smo, ki gremo v Egipt, da si dobimo novo domovino; toda vrnemo se.»

Jožef in ropar gresta iz koče. Ljubek vetrič jima pihlja nasproti; oblaki se izgubljajo v daljavi, vse je vnovič poživljeno.

«Kopli svojega sina v vodi, s katero sem jaz umila svoje dete!» pravi Marija, objame staro ženo ter odide z Jožefom.

### III.

Ropar in žena gledata za odhajajočimi, dokler jih le moreta videti.

Benedikta: Matevž Estrin in Lovro Fekonja. Prvega, odličnega dijaka-četrtolca, že šest let krije hladna gomila. Drugega pa smo pretekli terek položili v prezgodnji grob. Bil je Lovro Fekonja uzor slovenskega mladeniča. Kot sin globoko vernih, odlično narodnih in premožnih starišev je študiral gimnazijo v Mariboru. Huda očesna in pljučna bolezen ga prisilila v šestem razredu zapustiti učenje. Zdravil se je precej časa doma pri svojih ljubih stariših. Ko za silo okrevaja, vstopi pri Sv. Lenartu v službo kot davčni praktikant, kjer je služboval kaki dve leti. Vsak čas bi imel postati davčni pristav. Toda nekaj dni pred veliko nočjo nevarno zbolil za vnetjem možganov in pljuč, v nedeljo, dne 13. aprila pa med rano službo božjo izdihne svojo blago dušo. Poznal sem in poznam veliko vrlih slovenskih mladeničev, a rajni Lovro zdel se mi je najboljši. Čuj, slovenska mladina! Njegove prsi je dičil in krasil škapulir tretjega reda in karmelske Matere Božje! K sv. maši je zahajal tudi ob delavnikih. Sv. zakramente je prejemal goreče in pobožno vsak mesec v svoji župni cerkvi. Napuha ni poznal, žaliti tudi ni znal. Dasi je bilo celo njegovo življenje skoro nepretrgana bolehnost, vendar je junaško prenašal vsako trpljenje. V zadnji boleznij je z obćudovanja vredno pobožnostjo prejel sv. zakramente. Bil je pa tudi odločno naroden mladenič. Kot izvrsten pevec je povsodi rad sodeloval. Kako je bil povsodi spoštovan in ljubljen, pokazal je njegov sijajen pogreb. Zastopani so bili vsi lenarčki uradi. Domači mladeniči so ga spremljali s svojo krasno mladeniško zastavo. Ob grobu so mu govorili ginljivo slovo domači gospod kapelan ter se posebno v imenu mladeničev poslovili od njega. Jama je bila vsa prepletena in okrašena, da nismo videli črne prsti. Kakih 30 pevcev lenarčkih in domačih mu je na domu in na grobu zapelo ginljivi žalostinki »Blagor mu« in »Nad zvezdami«. V 23. letu, kakor sv. Alojzij, je končal tek svojega življenja. Kratko je živel, pa je spolnil veliko let. Žalosti potrte stariše naj tolaži ljubi Bog; mladeničem našim pa kličem: »Spomin postavite mu tak, — Da vsakdo skuša biti mu enak!»

**Sv. Barbara v Halozah.** (Volitve.) V občini Slatina se je vršila dne 13. t. m. volitev občinskega predstojnika. O tej priliki se je znani »Štajerčev« boter G. .... trudil na vse kriplje spraviti na svojo stran nekatere občinske odbornike, da bi potem glasovali za moža po njegovem srcu. A pravica, ki je še vselej zmagala, je hotela, da se mu je njegovo prizadevanje le malo posrečilo. Danes mu smemo odkrito povedati, da bi

Ko pa jima izginejo izpred očíj, vzdihujeta kakor bi bila izgubila za vselej kakega drazega izmed družine. Žena zajoka. «Pridi!» pravi gobovemu dečku, «pridi, Dizma, kopati te hočem v vodi, s katero je tujka umila svoje prelepo dete!»

«Pa čemu to?» pravi oče z ramami majaje.

Mati tega ne čuje.

A komaj se deček dotakne vode, je že zdrav.

Za 30 let je blaženo umrl ta Dizma, to sedanje dete Dizma, z Jezusom vred na križu.

Imenujemo ga — desnega razbojnika. Po »Američanskem Slovenci.«

### Smešničar.

**Previden mož.** Sosed: «Dobro jutro! Kako je! Ali ni nič novega?» — Drugi sosed: «O pač, po noči mi je žena ušla.» — Prvi sosed: «Kako to, ali nisi ti ničesar opazil.» — Drugi sosed: «O, seveda sem, pa sem se delal, kakor bi spal, ker drugače bi mi gotovo ne ušla.»

bilo bolje, ako bi ne agitiral na tak način. — Večini občinskih odbornikov bodi tukaj na čast povedano, da še imajo v sebi pošteno slovensko srce in dušo, ki se še ne da tako hitro usužnjiti vsakemu »Štajerčevemu« botru. Izvolili so občinskim predstojnikom poščenega moža, ki se bo gotovo vedno držal narodno mislečih, pa ne »Štajerču« udanih mož. Tak je gosp. Krajnc, in Slatinčani bodo z njim tudi celo zadovoljni. Namen g. G. ... in slavnih drugov, posaditi na tako častno mesto enega izmed svojih, se je tedaj — izjalovil. Da so kot občinska svetovalca vrinili dva nezavedna G. ... ova pristaša, (vsaj isti dan!) to je gotovo malenkostnega pomena. Glava v občini je in ostane predstojnik. Čuditi se moramo tedaj, da je nasprotni, manjši tabor začel na tako velikanski način slaviti svojo namišljeno zmago, kakor da bi bili bogve kaj pridobili. Pač je bilo vse kričanje, streljanje in hripavo petje brez pomena, ker spominjalo nas je nekaj na »fašenk«, nekaj na »vuzem«, a oba ta praznika imamo že za to leto za hrptom.

Ako pa so omenjeni zmage pijani junaki hoteli s tem zabavljati gosp. Kokol-u, dozdanemu predstojniku v Slatini, ter na tak način dati duška svoji radosti, ker ni bil na gorko željo g. G. ... a zopet izvoljen, tedaj pa so pokazali le svojo veliko nevhvaležnost.

Gosp. Kokol je skozi 13 let kot občinski predstojnik opravljal svoj posel vestno in točno v zadovoljnost politični oblasti in pametnim občanom. Bil je vselej mož na svojem mestu, odločen, naroden, značajan in — veren, prijatelj šoli in cerkvi. Gotovo je žrtvoval svojemu poslu mnogo truda in časa, osobito ker je bil vrhu tega še načelnik kraj. šol. sveta ravno tedaj, ko se je stavila sedanja nova šola šestrazrednica. Imel je pri tej stavbi mnogo sitnostij in težav. Za svoje trinajstletno delovanje občini na korist zasluži mož javno priznanje in hvaležnost domačih občanov, ker vse je izpeljal srečno in prav. Zdaj, ko odlaga svoje mnogoletno breme, želimo mu, da ga ohrani Bog še mnogo let čvrstega in zdravega. Njegovemu nasledniku pa priporočamo, da se vzgleduje na svojem predniku ter nastopa vedno kot mož: trden, značajan in naroden! Tega pričakujemo! Vse za vero, dom, cesarja!

**Sv. Jurij ob Ščavnici.** (Smrt.) Dne 17. t. m. spremljali smo k večnemu počitku g. Martina Slana, posestnika in gostilničarja na Jamni. Pokojnik je stal v naši sredini kot velik prijatelj narodnega napredka, kar tudi dokazuje, da si ga je podružnica sv. Cirila in Metoda izvolila za glavnega blagajnika; bil je tudi ud bralnega in podporni ud gasilnega društva. Sploh je bil pri vseh, ki so ga poznali priljubljen in spoštovan, kar je tudi dokazal sprevod njega telesnih ostankov k večnemu počitku. K pogrebu se je nabrala ogromna množica ljudstva od vseh strani. Sprevod je vodil č. g. župnik Iv. Kunce v spremstvu domačih in kapelskih g. duhovnov. Doma, kakor tudi na grobu mu je domači pevski zbor zapel pod vodstvom g. organista Val. Kocbeka: »Človek glej dognanje svoje« in »Nad zvezdami«. Godba gasilnega društva je svirala v srce pretresljivih akordih pod vodstvom g. Vogrinca. Tudi moštvo gasilnega društva, kateremu je bil pokojnik poseben prijatelj, mu je skazalo zadnjo čast s svojim nastopom. Tako Jurjeva moža, kot je bil pokojnik, pač št. Jurjevčani težko pogrešamo. Blag mu spomin!

**Loče.** (Dvojna zlata poroka.) Redka slavnost je bila v ponedeljek, 21. aprila. 81-letni častitljivi starček Tomaž Šuberger, po domače Tomažak, iz Suhega dola s svojo 76-letno nevesto Ano Prah in spoštovani 70 letni mož Anton Regoršek po domače Bógec, s svojo 72-letno Ursulo Stoklas, sta obhajala zlato poroko. Viditi bi moral, kako veselo in korajžno sta korakala obadva zlata para proti cerkvi, katera je bila napolnjena pobožnega, pa tudi radovednega ljudstva. Ob pol 10. uri so domači gospod župnik zakrament sv. zakona podelili enemu navadnemu



paru, potem sta pa pristopila k oltarju dva zlata para. To je bil izvanreden prizor! Velicestno so se opravili cerkveni obredi in druge molitve in potem se je darovala slovesna sveta maša večnemu Bogu v zahvalo. Po dovršeni slovesnosti v cerkvi se poda s svojo rodbino prvi zlati par v farovž, kjer so jim domači župnik napravili veseli obed, drugi zlati par je pa korakal med godbo ter v spremstvu obilne rodbine na svoj dom, kjer so se prepevale vesele pesmi in se glasile marsikateri živahne napitnice. Izrekala so se voščila, da bi oba para včakala zdrava in vesela vsako biserno, šestdesetletno poroko!

**Od Sv. Martina ob Paki.** (Odgovor.) V listu «Domovina» od 11. aprila 1902, št. 28, se nahaja dopis pod naslovom «Iz Rečice na Paki». V tem dopisu napada neki dopisnik našega zasluženega in občespoštovanega, g. Martina Pirtoška. — Dopisnik piše, da je bil naš župan izvoljen 18. sušca 1899. To pa ni res! Gosp. Pirtošek je bil izvoljen za župana dne 28. majnika 1899, od glavarstva potrjen pa je bil 8. junija istega leta. O tem se lahko vsakdo prepriča pri okrajnem glavarstvu ali pa pri tukajšnjem županskem uradu. Dopisnik namiguje g. Pirtošku, naj odstopi od županstva, ker mu je že 3 letna doba potekla. Iz zgoraj navedenih števil je pa razvidno, da gosp. Pirtošek se ni dolžan novih volitev razpisati. Dalje se dopisnik norčuje iz gosp. župana, češ, kako so občani veseli, da imajo tako skrbnega župana, da se po končani dobi skrbi za nje in županuje. Da, res so občani lahko veseli tako skrbnega župana, to je res. Da je to res, se razvidi iz tega, da županuje on v naši občini že 13 let. On si je v tem času pridobil mnogo zaslug. Ko ne bi bil všeč občanom, gotovo bi ne bil toliko krat izvoljen za župana. Kako se v naši občini gospodari, se razvidi iz tega, da imamo tako nizke občinske doklade, namreč po 20%. Vrh tega pa še ima občina denarja okoli 5000 kron. Jaz mislim, da so redke takšne občine! Dalje piše dopisnik o našem županu kakor bi bil kakšen nemškutar. V resnici pa je on Slovenec z dušo in telesom. Dalje mu dopisnik predbaciva, da nemško uraduje. Le pridite gospod dopisnik v občinsko pisarno in se prepričajte. Ali se ne uraduje v slovenskem jeziku? Res je, da se morebiti včasih v kakšen čisto nemški kraj pošlje kakšna nemška uloga, toda kakor rečeno, le včasih. Sicer še pa tega ne stori župan, ampak občinski tajnik, ki pa tudi ni nikakšen nemškutar, ampak Slovenec, ki vse slovensko uraduje in se nemščine le tedaj posluži, kadar razvidi, da je potreba. (To ni nikdar! Ako nemška občina ne razume slovenskega dopisa, si ga da lahko v Gradcu pri namestniku na nemško prestaviti. Opomb. uredništva.) Dalje dopisnik oponaša gosp. županu, da hrepeni po zlatem križu. To ni družega, ko grdo obrekovanje. Gosp. Pirtošek se ni nikoli pričakoval ali želel zlatega križa. On ni sebičen in za svoje zasluge ne pričakuje nikakšnega plačila ali odlikovanja. Zakaj toraj napadate našega župana? Čujte, gospod dopisnik! Ali Vam ne očita vest, da vse to delate le iz osebnih mržnje do g. Pirtoška? Morebiti si pa tudi hočete pribaviti — županski stolec, oziroma svojim —? Hm, ne vemo, kako bo kaj slo! Si bomo pomislili, koga bomo volili! Kadar se sliši, se nekaj kuha, samo da se ne bi prismojilo! Omenjeni dopisnik tudi piše: Mi se potegujemo za univerzo, za slovensko gimnazijo itd. No, res smo radovedni, kako ste se že kaj «potegnili» za vse to? H komu kliče dopisnik: «Bodimo možje!» Da, bodimo možje, da bomo delovali v slogi za naš narod, ne pa, da bi skrbno pazili na vsako napako svojega bližnjega in ga za vsako malenkost in pri vsaki priliki po časnikihi dirali. Stem za narod ne boste nič storili, pač pa se lahko stem povzroči v občini prepir, ki nam ne bo ne v čast ne v korist. Toraj vam, gospod dopisnik, tudi jaz zakličem: «Vse osebnosti na stran, ne glejmo na napake drugih, ko jih sami kolikor toliko imamo, delujmo za narod in bodimo možje.»

## Razne stvari.

### Iz domačih krajev.

**Katoliško slovensko politično društvo na Teharjih** ima v nedeljo 27. t. m. ob pol 4. uri popoldne v gostilni g. Josipa Šušteriča svoj redni občni zbor s sledečim vsporedom: 1. Letno poročilo; 2. Poročilo tajnika; 3. Poročilo blagajnika; 4. Sprejem novih udov; 5. Volitev odbora; 6. Slučajnosti. — Po občnem zboru se bode skrbelo za prijetno poučno zabavo. — K obilni udeležbi vabi odbor.

**Politično društvo „Naprej“ v Celju** priredi svoj redni občni zbor za l. 1901/02 dne 27. aprila 1902 ob 9. uri dopoldne v gostilniških prostorih Narodnega doma v Celju. — Ker se bodo pri tem zborovanju pretresovale razmere celjske ter se razpravljalo, kako bode društvo v zanaprej postopalo zboljševanja slovenskega stališča v Celju ter se bode zborovanja vdeležilo precejšno število zavednih narodnjakov iz celjske okolice, bode to zborovanje velevažno in gotovo zanimivo. Pričakujemo toraj, da se zborovanja vdeležijo vsi narodnjaki, posebno slovenski trgovci in obrtniki celjski, za blagor katerih je to društvo v prvi vrsti vneto. Odbor.

**Najvišje potrjenje** sta dobila g. Rogina načelnikom, g. Günther pa načelnikom namestnikom slovenjegraškega okrajnega zastopa.

**Politični uradniki.** Namestnik je imenoval namestn. koncipista dr. A. pl. Buchta in R. vit. Schlicka okrajnim komisarjem in namestnik-ga konceptnega praktikanta Alfred barona Walzdorff namestniškim koncipistom. Sami Nemci plave krvi.

**Dr. Matija Murko**, naš rojak iz Št. Urbana pri Ptuj, je imenovan rednim profesorjem filologije na graškem vseučilišču namesto upokojenega dr. G. Kreka. Gimnazijo je študiral v Mariboru, vseučilišče v Gradcu ter bil l. 1886 sub auspiciis imperatoris promoviran doktorjem modroslovja.

**Častni občan.** Občina Drensko rebro, Pilštajn in Zdole so izvolile č. gosp. župnika pilštajnskega Marka Tomažiča častnim občanom. Čestitamo!

**Poslanec vit. Berks** je v državnem zboru predložil prošnjo »bral. društva v Sevnici« za dvojezični pečat pri poštnem uradu v Sevnici.

**Slovenski advokat v Marnbergu.** Advokat dr. Fr. Pikel se je preselil iz Kozjega v Marnberg.

**Dijaški dom v Celju.** V Celju se je na poziv g. dr. Iv. Dečka izvolila sedmerica gospodov, ki bo skrbela, da se sezida v Celju »Dijaški dom«.

**Na Bregu pri Celju** so izkopali dne 17. t. m. človeško okostnico, ko so kopali na prostoru, kjer se zida nova hiša. Sumi se, da bodo prišli na sled zločinu.

**Posilinemec — obsojen.** G. Martin Bresnik, znani pristaš Nemcev, čeprav slovenskega rodu, sedaj pri Sv. Marjeti blizu Maribora, je bil pri tukajšnjem okrajnem sodišču zaradi častikraje obsojen na 10 K. Heil!

**Prijatelj mladine.** Blg. gospod dr. Jos. Barle, c. kr. notar v Kozjem, podaril je za knjižnico mladine na okoliški šoli Slovenj Gradec 10 K. Za ta velikodušni dar se mu v imenu šolske mladine najtopleje zahvalujeta krajni šolski svet in šolsko vodstvo. Bog plati! Vivat sequens!

**Iz šole.** Deželni šolski svet je dovolil, da se omoži učiteljica gospica Marija Skrlec pri Sv. Miklavžu blizu Ormoža z ondotnim učiteljem g. Ivanom Tomažičem. — Na ljud-

ski šoli pri Sv. Miklavžu blizu Ormoža je imenovana za učiteljico gđ. Mar. Valenčak. V pokoj stopi učit. g. Anton Voith, službujoč v šoli na Breznu in učiteljica gđ. Fr. Ekert v Marenbergu. Na ljudski šoli v Grižah pri Celju je nameščen začasni učitelj g. R. Wudler iz Mozirja.

**Nova šola.** V Kailu pri Dolu so ustanovili podružnično šolo, kamor bodo hodili iz Dola poučevati od 1. aprila do konca avgusta vsakega leta po trikrat v tednu.

**V Zrečah** je tamošnje društvo »Straža« minolo nedeljo zborovalo. Poročilo priobčimo v prihodnji številki našega lista.

**Pogorela** je dne 21. t. m. ob polu 8. uri zvečer Burčeva viničarija, last Urbasa na Slemenu. Ognjegasci iz Kamce so bili prvi na lici mesta.

**Hum pri Ormožu.** Dne 10. t. m. bile so tukaj občinske volitve. V odbor so bili izvoljeni gg. Ivanuša Martin, Ivanuša Miha, Jeremie Ivan, Lesjak Ivan, Masten Ivan, Podgorelec Ivan, Podgorelec Matija, Porekar Anton, Škrinjar Andrej, Šterman Franc, Vaupotič Jakob in Vtičar Martin, ki so vsi poštene katoliško-narodni možje. Pri izvolitvi starešinstva dne 20. t. m. hoteli so vsi odborniki v prvi vrsti pokazati dosedanjemu prvemu svetovalcu g. Martinu Ivanušu, ki je razun zadnje dobe osemnajst let izborni županoval povsem zaslužen priznanje in hvaležnost ter so ga soglasno izvolili zopet županom. Izvoljeni se zahvali za to zaupanje, a iz postavnih uzrokov izvolitev odkloni. Pri drugi volitvi bil je tudi enoglasno novim županom izvoljen vrl gospodar in narodnjak g. Ivan Masten, občinskima svetovalcema pa gg. Martin Ivanuša in Martin Vtičar. Daj Bog, da bi novi odbor srečno deloval z najboljšimi uspehi za korist občanov in mile domovine.

**Na Humu pri Ormožu** je umrla 10. t. m. pridna hčerka svojih skrbnih staršev 20-letna Antonija Štiberc. Bila je vseskozi poštena deklica že v šoli in tudi sedaj, ko se je trudapolno šivati priučila, da bi si ložje služila svoj kruh. A pobrala jo je jetika v prezgodnji grob. Humska dekleta kupila so ji lep venec z narodnim trakom ter jo belo oblečene spremile z mnogobrojnimi občinstvom k večnemu počitku. Starši in roditelji tolažite se: zgodila se je Božja, a ne vaša volja. Bodi pokojni vsestranski večni spomin.

**Rojaki!** V zadevi celjske slovensko-nemške gimnazije priborili smo si Slovenci združeni z vsemi avstrijskimi Slovani sijajni uspeh. Dne 21. marca zmagala je naša pravična stvar nad narodno nestrpnostjo in zagriženostjo tujega naroda, in opravičena radost napolnjuje vsako slovensko srce. Pa ta radost naj dobi primeren, viden, slovenskemu narodu trajno korist donajajoč izraz!

Za celjsko slovensko gimnazijo, ta tako ljuto sovražen in tako vztrajno branjen učni zavod osnujmo »Dijaški dom« v Celju! Dovolj ima ta naš gimnazijalni zavod dijakov. Ni nam jih treba loviti po vseh kronovinah avstrijskih in ni nam jih treba jemati drugemu narodu. Ali mnogo, premnogo teh naših dijakov trpi za čas svojega solanja hudo revščino, in to pogosto ravno najbolj nadarjeni dijaki, katerim je Bog podelil sicer krasen dar, bistro glavico, ali pičlo imetka. In brička revščina je kriva, da mnogi omaga, da ne more šole nadaljevati in dovršiti; pomanjkanje in glad vcepita marsikateremu nadebudnemu mladeniču kal hiranja in pre-rane smrti. Revščina sili mnoge, da morajo iskati si stanovanje daleč zunaj mesta, ali v mestu jemati najcenejša, vsled tega pa zaduhla, nezdrava stanovanja, ki jim kužijo zdravje in jih spravljajo v družbe, ki jim okužijo srce. — Svoj čas, pred dobrimi 15 leti osnovala se je v Celju »Dijaška hujinja«, katera si je postavila blag, človekoljuben namen, ohraniti mlada, telesno in duševno razvijajoča se bitja pred najhujšim, pred stradanjem, in ista dosega sedaj s pomočjo blagih dobrotnikov, da se nasiti vsako opoludne okoli 40 dijakov.